

Energiministeren (Jann Sjursen):

Et par enkelte bemærkninger. Først til hr. Kim Behnke fra Fremskridtspartiet:

Det er meget muligt, at hr. Kim Behnke synes, at vi danskere er naive, og at vi måske også er det i EF's regi, som står bag dette EF-direktiv. Jeg synes, at hr. Kim Behnke glemmer i hvert fald én ting, når han farer voldsomt ud mod dette forslag, og den synes jeg burde interessere Fremskridtspartiet, og det er det faktum, jeg også nævnte i min tale, nemlig at man i USA faktisk har opnået besparelser på 50 mia. dollars ved de elbesparelsesforanstaltninger, man har indført derovre, og de normer, man har introduceret; det burde dog tale til hr. Kim Behnke.

Dernæst til fru Pia Larsen fra Venstre. Jeg fik måske ikke i første omgang svaret ordentligt på spørgsmålet om erhvervslivets omkostninger. Det er klart, at regeringen ikke er interesseret i at påføre erhvervslivet vilde omkostninger, men jeg vil godt understrege, at der heller ikke er tale om det med dette forslag. Derimod er der tale om med de bestræbelser, der er i EF-regi i øjeblikket, at sikre dansk erhvervsliv lige konkurrencevilkår, for nogle af fordelene ved at indføre fælles normer i EF-regi er, at man ud over hensynet til miljøet opnår lige konkurrencevilkår og det, som den socialdemokratiske ordfører også lagde vægt på i sit sidste indlæg, nemlig reel forbrugeroplysning.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det er selvfølgelig glimrende, hvis amerikanerne har været i stand til at spare elforbrug for 50 – var det millioner eller milliarder dollars om året? Men den oplysning afslører ikke ressourceforbruget i de virksomheder, som fremstiller udstyret. Hvilke nye kemikalier har man f.eks. måttet hælde ud i Hudsonfloden for at være i stand til at fremstille det udstyr, som bruger mindre strøm? Det glemmer man at fortælle, og derfor er jeg ikke imponeret af den oplysning, før jeg får hele historien om, hvad det samlede ressourceforbrug har været for at opnå den energibesparelse. For hvis det er sådan, at de virksomheder, der laver køleskabe og brødristerne – og derovre air-conditioning-anlæg – rent faktisk har et enormt ressourceforbrug ikke bare af strøm, men af olie, kemi-

kalier osv., har vi jo gjort jordkloden og miljøet en bjørnetjeneste.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Det Energipolitiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 40:

Forslag til folketingsbeslutning om stop for tvangstilslutning til kollektiv energiforsyning.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 10/12 92).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Energiministeren (Jann Sjursen):**

Det er ikke første gang, at Tinget skal drøfte rimeligheden i anvendelse af tvangsbestemmelserne i varmforsyningsloven. Det er heller ikke første gang, at Tinget skal tage stilling til et beslutningsforslag fra Fremskridtspartiet om at ophæve kommunernes adgang til at benytte tvangsbestemmelserne i varmforsyningsloven. Senest var i november måned 1991, da Fremskridtspartiet fremsatte et lignende forslag som det, vi i dag skal debattere; forslaget blev dengang afvist af et flertal.

Forslagsstillerne ønsker først og fremmest de tvangsbestemmelser i varmforsyningsloven ophævet, som i dag gør det muligt for kommunalbestyrelserne i de enkelte kommuner at påbyde tilslutningspligt til et kollektivt varmforsyningsanlæg. Bestemmelserne om tilslutningspligt blev fastlagt, da varmforsyningsloven blev vedtaget tilbage i 1979, og der var igen indgående drøftelser i Folketinget i

[Energiministeren]

forbindelse med behandlingen og vedtagelsen af den nye varmforsyningslov i 1990.

Der var ved den lejlighed et flertal for, at der ikke burde gennemføres ændringer i den gældende ordning, hvorefter tilslutningspligt for villakunder kun kan pålægges efter beslutning i kommunalbestyrelsen. Flertallet gik ind for, at kommunerne fortsat skulle have mulighed for at anvende tilslutningspligt i erkendelse af, at der dengang som i dag er et betydeligt kommunalt engagement i fjernvarme- og naturgasforsyningen.

Det er en kendsgerning, at kommunerne er pålagt store økonomiske forpligtelser og et stort økonomisk ansvar for den kollektive varmforsyning. Det kommunale engagement er ikke siden vedtagelsen af den nye varmforsyningslov i 1990 blevet mindre, hvilket ikke mindst skyldes kommunernes pligt til at iværksætte en omlægning af eksisterende fjernvarmeverker til en mere miljøvenlig kraftvarmeproduktion.

I de kommende år står mange kommuner således i en situation, hvor der måske allerede er eller skal investeres flere penge i varmforsyningen. En for nylig offentliggjort opgørelse over kommunernes samlede optagelse af lån i 1992 viser en klar forøgelse i forhold til 1991, der hovedsagelig skal ses i relation til kommunernes påbegyndte investeringer i omlægning til kraftvarmeproduktion. Hvis økonomien i projekterne skal kunne hænge sammen, vil en øget afsætning i mange situationer være helt nødvendig. Det er en forudsætning for at opnå bedst mulig udnyttelse af de anvendte midler, at så mange som muligt forsynes fra de kollektive systemer, når muligheden nu foreligger.

Det er derfor vigtigt, at kommunerne har både det nødvendige incitament og også de nødvendige redskaber til at kunne styre økonomien i de kollektive systemer. Muligheden for at indføre tilslutningspligt og for at forbyde bestemte energiformer i kollektive forsyningsområder er derfor vigtige økonomiske styringsmidler. Vi kan altså ikke på den ene side pålægge kommunerne et stort og væsentligt engagement i landets energipolitik og så dernæst fratage dem nogle vigtige redskaber til at gennemføre det; det kan simpelt hen få uoverskuelige økonomiske konsekvenser for nogle kommuner.

Man kan heller ikke se bort fra, at jo flere der er på nettet, desto bedre er det for både samfundsøkonomien og miljøet, og den fordel er også baggrunden for den meget efterspurgte støtteordning til færdiggørelse af fjernvarmenettet. Udbetalingen er her betinget af, at kommunalbestyrelsen pålægger tilslutningspligt til den bebyggelse, der kan forsynes fra pågældende net.

Samtidig finder jeg det også væsentligt, at tvangsbestemmelserne ikke udelukker og forhindrer udbredelsen af den alternative energi. Der skal derfor fortsat ikke være mulighed for at kræve bygninger, der er indrettet med anlæg til anvendelse af alternativ energi med en kapacitet, som kan dække mere end halvdelen af bygningens energiforbrug, tilsluttet til et kollektivt varmforsyningsanlæg.

Afslutningsvis kan jeg som en konsekvens af de ovennævnte synspunkter ikke gå ind for at ophæve tvangsbestemmelserne i varmforsyningsloven og må derfor på regeringens vegne afvise beslutningsforslaget.

Ingrid Rasmussen (S):

I lighed med sidste gang, Fremskridtspartiet fremkom med forslag til folketingsbeslutning om stop for tvangstilslutning til kollektiv energiforsyning, vil jeg på Socialdemokratiets vegne afvise forslaget.

Gennem de senere år har den kollektive energiforsyning til opvarmning vist sig at være den mest hensigtsmæssige. Den er nem for den enkelte, den er ressourcebesparende, og dermed er den også hensynsfuld over for miljøet.

I sagens natur må det være kommunerne, der har ret til at kræve tilslutning til kollektive forsyningsanlæg, idet det er kommunerne, der har ansvaret for et fællesejet anlæg og dermed at få den bedst mulige økonomi med den billigst mulige opvarmningspris for forbrugerne.

Alt i alt er det et u hensigtsmæssigt forslag, som Socialdemokratiet ikke støtter.

Aagaard (KF):

Da vor ordfører, hr. Per Tærsebøl, heller ikke kan være til stede i denne sag, skal jeg på hans vegne give udtryk for, at Det Konservative Folkeparti er imod tvangstilslutning til kollektiv energiforsyning.

Derfor er det helt naturligt, at vi er positive over for Fremskridtspartiets forslag, men når

[Aagaard]

vi ikke kan gå ind for forslaget i den udformning, det har, er det på grund af den aftale, som den daværende KVR-regering indgik i 1990.

Jeg skal dog tilføje, at såfremt forligspartierne fra dengang er villige til at ændre i aftalen, er vi for vort vedkommende meget villige til at medvirke ved eventuelle ændringsforslag.

Peter Hansen-Nord (V):

Venstre er også enig i sigtet med det forslag, som vi også for et år siden behandlede.

Ingen skal være i tvivl om, at vi principielt er imod tvang, men vi skal også være klar over, at kommunerne et langt stykke hen ad vejen ikke behøver at anvende tvang. Når der fokuseres på de tilfælde, hvor den har været anvendt, har vi det heller ikke godt i Venstre. Der skal ingen tvivl være om, at vi kigger på de solskinshistorier, hvor man ved frivillighed er kommet igennem med en god dækning af den kollektive forsyning.

Jeg tror også, at man skal skelne skarpt imellem de tvangsbestemmelser, der gælder for eksisterende opvarmningsformer, og de bestemmelser, en kommune kan pålægge udbygningsområder, for køberne af grunde i disse områder er i hvert fald klar over de forpligtelser, de har påtaget sig ved købet. Anderledes stiller det sig naturligvis med hensyn til de borgere, som boede i området, inden den kollektive forsyning kom til byen.

Der skal heller ingen tvivl være om, at tvangsbestemmelser harmonerer dårligt med de andre bestræbelser, der udøves fra EF's side, på øget gennemsigtighed i prisdannelsen og liberalisering af det europæiske energimarked.

Venstre vil trods alt ikke være med til at fjerne det grundlag, som mange kommuner har tilrettelagt deres varmeplanlægning – og dermed en betydelig del af deres økonomi – på, så vi beklager at måtte sige, ligesom vi sagde for et års tid siden, at forslaget er fremsat på et dårligt tidspunkt. Men vi imødeser med glæde den fremtidige udvikling i EF, som vil gøre dele af dette forslag mere aktuelt end i dag, og dermed mener jeg et friere valg af leverandør.

(Kort bemærkning).

Poul Nielson (S):

Kun lige den kommentar, før hr. Peter Han-

sen-Nord kommer for godt i gang med at distancere Venstre fra gældende ret på området, at jeg synes, at vi skal holde i erindring, at det var en Venstreminister, der satte pennen til papiret, da de lovbestemmelser, der gælder den dag i dag, blev til i 1979.

Riishøj (SF):

Fremskridtspartiets forslag giver indtryk af, at man kan have en fri markedsmechanisme på energiområdet, men sådan forholder det sig jo ikke.

Vi har et elnet, nogle gasledninger og nogle ledninger til kraftvarme, som har en bestemt kapacitet. Man har foretaget gigantiske investeringer, der rækker langt ind i næste årtusinde, som skal afskrives på en eller anden måde. Vi har en aftale med DUC, og forslagsstillerne forsvarer jo DUC's interesser med fynd og klem. Der gælder en planøkonomisk aftale langt ind i det næste årtusinde med garanterede mindstepriser og detaljer på alle leder og kanter, hvorefter vi er forpligtede til at afsætte en bestemt mængde naturgas, og gør vi ikke det, står vi i en fuldstændig uholdbar situation.

Hvis man forestillede sig, at dette forslag gik igennem, tror jeg egentlig ikke, at der blev kaos, fordi enhver ville blive nødt til at indføre en lang stribe mekanismer, der griber ind i markedsmechanismen for overhovedet at få tingene til at køre, og man bliver i hvert fald nødt til fortsat at have et el- og varmeprisudvalg, der bestemmer priserne, for der er ikke fri konkurrence. Det kan ikke praktiseres, fordi man har en produktion af den karakter, man har. Det er et fuldstændigt fatamorgana, at man kan have et forslag om markedsmechanisme på et område, hvor det ikke kan eksistere. Det er fuldstændig umuligt. Det giver monopoldannelser enten af privat karakter eller af statslig karakter med de virkninger, det nu engang har.

Om så vedrørende tilslutningspligt. Man må sige, at det lyder uheldigt, det lyder som tvang. Til gengæld må man nok sige, at hvis man i sin tid, da gasprojektet blev vedtaget – så kan man sige, at man var imod, at det blev vedtaget overhovedet, og man kan spørge, om man skulle have haft den kontrakt mellem DONG og staten på den ene side og DUC på den anden – men havde man dengang indført tilslutningspligt, lad os sige på en øst-vest-linie og et stykke op igennem Østjylland omkring de stør-

[Riishøj]

re byområder, havde vi jo nok haft tvang. Men hvis man så havde indført en garanteret højde for, hvor meget folk skal betale for gassen i forhold til olien, ville der sikkert ikke have været den store utilfredshed – folk ser nok på varmeregningen – og vi kunne have undgået den ufrihed, der følger med at udskrive tvangsskatter til befolkningen for at dække underskuddet på gasprojektet. Det skal jo dækkes, vi har jo aftalen med DUC. Vi kunne have undgået, at gasnettet går ud til de tyndt befolkede områder og hæmmer udviklingen af biobrændsler i stor stil, hvad Venstre beklager, men Venstre var i sin tid imod at bruge dette instrument, som var så langt det bedste til at undgå, at vi fik gasnettet helt ud i tyndtbefolkede områder, som vi har i dag, for at få afsat gassen. Hvis man havde haft en tilslutningspligt omkring de større byområder på en øst-vest-linie og en nord-syd-linie, f.eks. op til Århus og over mod København, havde vi undgået at komme i denne uholdbare situation. Det, der hedder liberalisme, kan nogle gange føre til ufrihed, og derfor må man altså nogle gange foretage en afvejning.

Det er nøjagtig det samme med forbudet mod elvarme. Hvis man har et kraftvarmerør lige udenfor, hvorfor dog ikke sige, at det skal udnyttes? Vi kunne spare store summer samfundsmæssigt – omkring 300-400 MW kunne et kraftværk spare allerede i dag – hvis man sagde, at de elvarmekunder i området, der har en ledning lige uden for døren, skulle tilsluttes. Det er sund fornuft. Man sparer penge på det. Det bruges i mange lande, og det viser sig, at den gamle liberalisme i virkeligheden giver større ufrihed, når det kommer til stykket.

Med de bemærkninger vil jeg afvise forslaget, og det tror jeg i øvrigt også Venstrefolk og konservative rundt omkring i kommunerne vil gøre i stor stil. Jeg tror ikke, at der er belæg for de formuleringer, som kommer her fra talerstolen. Der er megen sund fornuft ude i kommunerne, når det kommer til stykket, og når man står med regningen i hånden.

Kim Behnke (FP):

Vi er jo en lille, eksklusiv kreds, der er samlet her en onsdag aften.

Men for det første: Når vi har følt behov for at genfremsætte dette forslag med ganske få tilføjelser og ændringer, skyldes det, at siden for-

slaget var til behandling sidste gang i Folketinget, har vi oplevet, at det flere steder i landet, hvor nye landområder skulle indlemmes i fjernvarmens velsignelser, har afstedkommet meget, meget store protester fra befolkningen, men disse protester er blevet tilbagevist med henvisning til den hjemmel, kommunerne har i den lovgivning, vi taler om her.

Det, der har gjort mest indtryk på os, er, at i et så sårbart område som Bornholm stod man i sommeren 1992, i slutningen af juli måned, i den situation, at 600-800 familier følte sig groft krænket, fordi de fik trukket et fjernvarmeprojekt ned over hovedet. Og man skal huske på, at der her er tale om de mennesker, som i anden sammenhæng kan opnå nok så megen bevågenhed her i huset: Man nedsætter udvalg osv. for at afhjælpe den økonomiske situation – og det er der også behov for – men i den anden ende af systemet tillader man altså, at lovgivningen, som det selv samme hus, parlament, har vedtaget, ødelægger disse menneskers privatøkonomi i form af denne tilslutningspligt. Det, der netop var hovedargumentet hos de 600-800 borgere på Bornholm, der modsatte sig tvangstilslutningen, var, at de ville få deres privatøkonomi ødelagt, fordi de ville få deres varmeregning forhøjet.

Det, der også er interessant, er, at resultatet af behandlingen af forslaget sidste gang viste, at man af svaret på spørgsmål nr. 104 fra almindel i Energiudvalget, 1991-92, kan se, at der er 65 kommuner, som har tilslutningspligt for eksisterende byggeri til fjernvarme. Der er 106 kommuner, som har tilslutningspligt for nye bebyggelser til fjernvarme, 13 kommuner har tilslutningspligt for eksisterende byggeri til naturgas, og 108 kommuner har tilslutningspligt for nye bebyggelser til naturgas. Det er altså ikke sådan, som Venstres ordfører, hr. Peter Hansen-Nord, forsøgte at få det til at se ud, at det bare marginalt er i det ældre byggeri, tilslutningspligten gælder. Nej, det er faktisk sådan, at det er i 65 kommuner for fjernvarmens vedkommende og i 13 kommuner for naturgasens vedkommende, at man har vedtaget tilslutningspligt også for igangværende byggeri, så der er masser af kommuner – og der er jo så endnu flere forbrugere – som har lidt under at være omfattet af denne tilslutningspligt.

Det, forbrugerne oplever, når brochuren ligger der fra fjernvarmeverket, fra naturgassel-

[Kim Behnke]

skabet, er, at der ikke er grænser for, hvad man bliver lovet. Så skriver virksomheden eller den private kunde under på aftalen, og når der er gået et stykke tid, viser det sig, at virkeligheden slet ikke lever op til alle de gyldne løfter.

Industriens Ugebreve kunne i april 1992 i nr. 14 berette to historier fra det virkelige liv. Den ene var om en så stor virksomhed som Glasuld, der i den grad var blevet taget ved næsen af Naturgas Syd, for da den aftale, man havde indgået, skulle genforhandles, vidste Naturgas Syd jo godt, at de sad med den lange ende af snoren, for virksomheden havde investeret i en omlægning fra tidligere anvendelse af fuelolie til naturgas. Virksomheden havde ikke råd til at foretage endnu en omlægning, og derfor kunne man altså forlange naturgaspriser, som resulterede i, at virksomhedens samlede varmeforbrug og energiforbrug blev væsentligt forhøjet i forhold til de beregninger, der forelå, dengang man skrev under på kontrakten.

Senest har jeg – og det vil energiministeren kunne nikke genkendende til – spurgt en hel del til et projekt i Nordjylland, hvor fjernvarmeselskabet lover guld og grønne skove i det øjeblik, kontrakten skal indgås, og når det så senere viser sig, at forbrugeren får sin varme-regning mere end fordoblet, trækker man på skulderen og henviser til lovgivningen.

På den baggrund og på baggrund af de sager, der har været på det seneste, mener vi, at der er grund til at få spørgsmålet behandlet i Folketinget igen, for den eneste måde, hvorpå man kan hjælpe de forbrugere, der er kommet i klemme, er ved at ændre lovgivningen, så kommunerne ikke længere har mulighed for at gøre det surt og økonomisk uholdbart for endnu flere.

Så vil jeg gerne fremhæve den del af vores bemærkninger, hvor vi understreger, at vi er tilhængere af fjernvarme. Vi synes, fjernvarme er glimrende, og det er aldeles fremragende, når man bruger overskudsvarmen fra f.eks. vores kraftvarmeværker som fjernvarme. Og jeg er fuldstændig enig med Socialdemokratiets ordfører i, at det er hensigtsmæssigt, det er godt, og det er nemt for forbrugerne. Men når der nu er alle de gode argumenter for at bruge fjernvarme, hvorfor i alverden skal man så bruge tvang for at få folk tilsluttet? Så må fjernvarmen i sig selv da være så godt et alternativ for folk, så de vil tilslutte sig af sig selv. Men man

må tvivle på, at fjernvarmen er så godt et produkt, siden man har brug for at have lovhjemmel til at tvinge folk med.

SF's ordfører, hr. Riishøj, sagde, at det nok næppe ville medføre kaos, hvis forslaget blev vedtaget. Nej, men det ville betyde, at de 1.000, 2.000 måske 3.000 forbrugere, som bliver tvunget til at være med, og som opnår økonomiske ufordele ved den gældende lovgivning, vil have friheden til at vælge et alternativ, og at vi ville få et samfund, hvor også det at bruge strøm var noget, man selv kunne tage stilling til.

Tænk, hvis man havde en lovgivning – det ville være absurd at forestille sig – der gjorde det muligt for kommunerne at tilpligte borgerne f.eks. at købe alle deres varer i Brugsen. Man ville jo aldrig acceptere noget sådant. Men når det gælder varme, når det gælder strøm, når det gælder gas, ja, så lovgiver man og tvinger folk til at aftage fra en bestemt leverandør. Det mener vi ikke er noget der er særlig godt for et demokratisk og frit samfund. Lige så vel som man selv kan bestemme, om man vil handle i Brugsen eller i Føtex, må man også selv kunne bestemme, om man vil handle hos fjernvarmeselskabet, om man vil handle hos naturgasselskabet, eller om man måske vil have et oliefyr eller andet.

Det er selvfølgelig rigtigt, som både SF's ordfører og Socialdemokratiets ordfører var inde på, at samfundsøkonomisk er dette nok en fordel. Men samfundsøkonomien er jo summen af alle borgernes økonomi, og det hjælper ikke noget, at det er godt for samfundsøkonomien, hvis det er til stor skade og gene for den enkelte borger eller den enkelte virksomhed. Og i denne forbindelse holder vi altså med forbrugerne, som vi også gør i så mange andre henseender, og vi tror på, at forbrugerne vil træffe fornuftige og rationelle valg.

Jeg er glad for, at hr. Aagaard fra Det Konservative Folkeparti var så positiv, som tilfældet var. Hvis det ikke havde været tilfældet, havde jeg såmænd også nogle citater parat, men dem vil jeg så lade ligge og glæde mig over, at oppositionsrollen har betydet, at Det Konservative Folkeparti igen kan være modstander af tvangstilslutning.

Hr. Poul Nielson havde fuldstændig ret i kritikken af Venstres ordfører, hr. Peter Hansen-Nord. For ikke bare var det i 1979 Venstre,

[Kim Behnke]

der førte pennen, men også under hr. Svend Erik Hovmands tid som energiminister har jeg været med til at behandle væsentlige stramminger, og hvor man oven i købet måtte indrømme fra Folketingets talerstol, at egentlig var det Folketingets opgave at tvinge folk, men det var lettere, og det var mere behændigt, hvis man lagde det ud til kommunerne, for så slap man for at være den, der sidder med sorteper; nu lader man det i stedet for være kommunalbestyrelserne.

Men sluttelig kan jeg konstatere, at der ikke er det, som man kunne kalde umiddelbart flertal for forslaget, men det skal dog ikke forhindre os i at fastholde hovedargumentet, og forslaget vil – måske ikke i samme skikkelse, som det har nu – dukke op på et senere tidspunkt. Mange andre gode forslag fra Fremskridtspartiet har skullet fremsættes 6-7 gange, inden Folketinget har taget sig sammen til at vedtage det. Så på et tidspunkt, måske når en regering eller et andet parti fremsætter det, vil friheden såmænd nok sejre. Derfor vil vi vende tilbage til sagen, når lidt flere partier end lige De Konservative og til dels Venstre er overbeviste om, at borgerne har godt af frihed og ikke af tvang.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Det Energipolitiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 41:

Forslag til folketingsbeslutning om privatisering af Dansk Olie og Naturgas A/S.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 10/12 92).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Energiministeren (Jann Sjursen):

Der er fra Fremskridtspartiet stillet forslag om at privatisere DONG. Det er et forslag, som – havde jeg nær sagt – Folketinget også har behandlet tidligere og senest i november 1991, hvor det blev afvist.

Der kan være flere gode grunde til at åbne muligheder for, at private investorer indskyder kapital i DONG. Selskabet kunne f.eks. styrke sin position med udbyggende samarbejde i alliance med andre danske og udenlandske selskaber, ligesom der jo er dele af selskabets virksomhed, der er meget kapitalkrævende.

Men der er imidlertid fortsat mange uafklarede spørgsmål, der har betydning for det, som forslagsstillerne lægger op til, nemlig at privatisere DONG. Grundlaget er ikke væsentligt anderledes i dag i forhold til sidste gang, Folketinget debatterede emnet. Lad mig bl.a. henvise til den store usikkerhed, der også er omkring udvikling af det indre energimarked i EF. Tilsvarende er der også herhjemme selskabs- og samarbejdsstrukturer på energiområdet, der fortsat er under overvejelse og i opbrydning. Efter min opfattelse er der behov for en langt mere tilbundsående undersøgelse af, hvad der egentlig er behov for, politisk vilje til og muligheder for på dette område herhjemme.

Der er i høj grad, vil jeg også gerne nævne, naturgasprojektets økonomiske situation at tage i betragtning. Som forslagsstillerne bemærker, er naturgasøkonomien konstrueret således, at der hvert år sker en betydelig subsidiering af projektet. Også det spørgsmål kan naturligvis indgå i de drøftelser, vi skal have.

Det følger af forslaget, at statens aktier skal afhændes ved frit udbud til højeste pris, subsidiært med mindst muligt tab. DONG's økonomi er glædeligvis i god gænge, og udviklingen for selskabet tegner positivt. DONG rummer således betydelige værdier og fremtidsperspektiver, men jeg vil nok sige, at det er uhyre vanskeligt at fastsætte en korrekt pris på det i dag.

Jeg går ud fra, at flertallet her uanset holdningen til selve det principielle spørgsmål om privatisering deler den opfattelse, at vi skylder at sørge for, at hvis – understreget hvis – det på